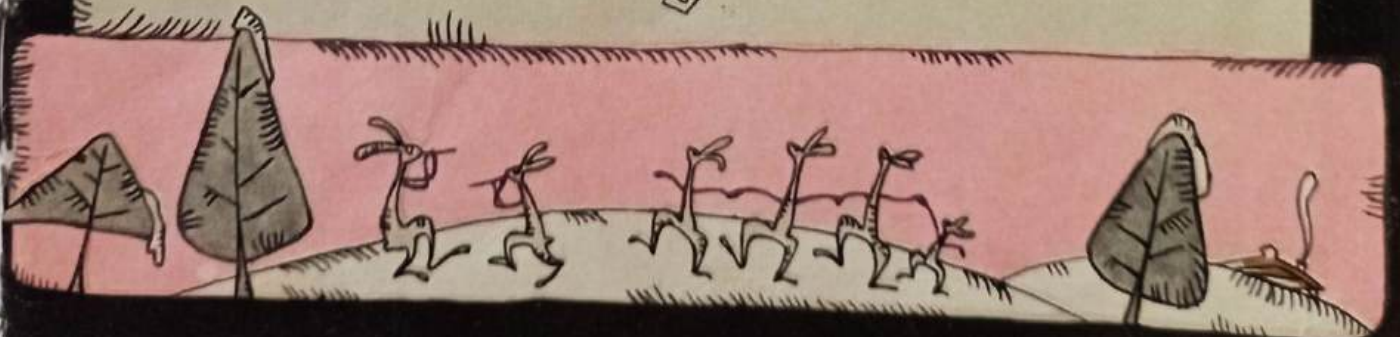

Сор
3 26

ВЕДМІДЬ - МУЗИКАНТ

КАДЕЛЬОРКА НАРОДНА КАЗКА

Жили дід з бабою. Було в них два сини. Старшого звали Тойво-Несміян. Хороший він був, роботящий. Тільки дуже вже похмурий та мовчазний.

Рибу на озері ловить — мовчить,

Сосну в лісі рубає — мовчить.

Лижі майструє — мовчить.

От він який був, Тойво-Несміян!

А молодшого звали Матті-Веселун. Хороший був хлопець. Діло робить — пісень співає.

Умів він на кантеле-гусельках грати. Як заграє танцювальної — самі собою ноги в

танець ідуть. От який він був, Матті-Веселун!

Поїхав раз Тойво-Несміян у ліс по дрова. Вибрав сосну гарну й давай рубати. Пішов по лісі стук та тріск. А біля тої сосни ведмежий барліг був. Прокинувся ведмідь.

— Це хто стукотить, мені спати не дає?

Не любив ведмідь людей і намагався налякати їх, з лісу вигнати. Виліз він з барлога, дивиться — хлопець сосну рубає.

Ох, розсердився хазяїн-ведмідь:

— Ти чого в моєму лісі стукотиш, спати не даєш? Геть!

Та як ударить хлопця — тільки одежина затріщала.

Впустив Тойво сокиру, покотився по снігу, перекинувся та просто в сани й звалився.

Смикнула коняка, помчали сани по кучугурах, по пеньках, по галявинах...

От воно як було! Приїхав Тойво-Несміян додому — ні дров, ні сокири, одежина розірвана, сам ледве живий.

А дров же треба — печі топити нічим!
От поїхав у ліс Матті-Веселун, їде, грає
й пісні співає.

Приїжджає Матті в ліс та й бачить: сто-
їть сосна, з одного боку надрубана, а поруч
сокира лежить.

— Еге, та це тут Тойво рубав!

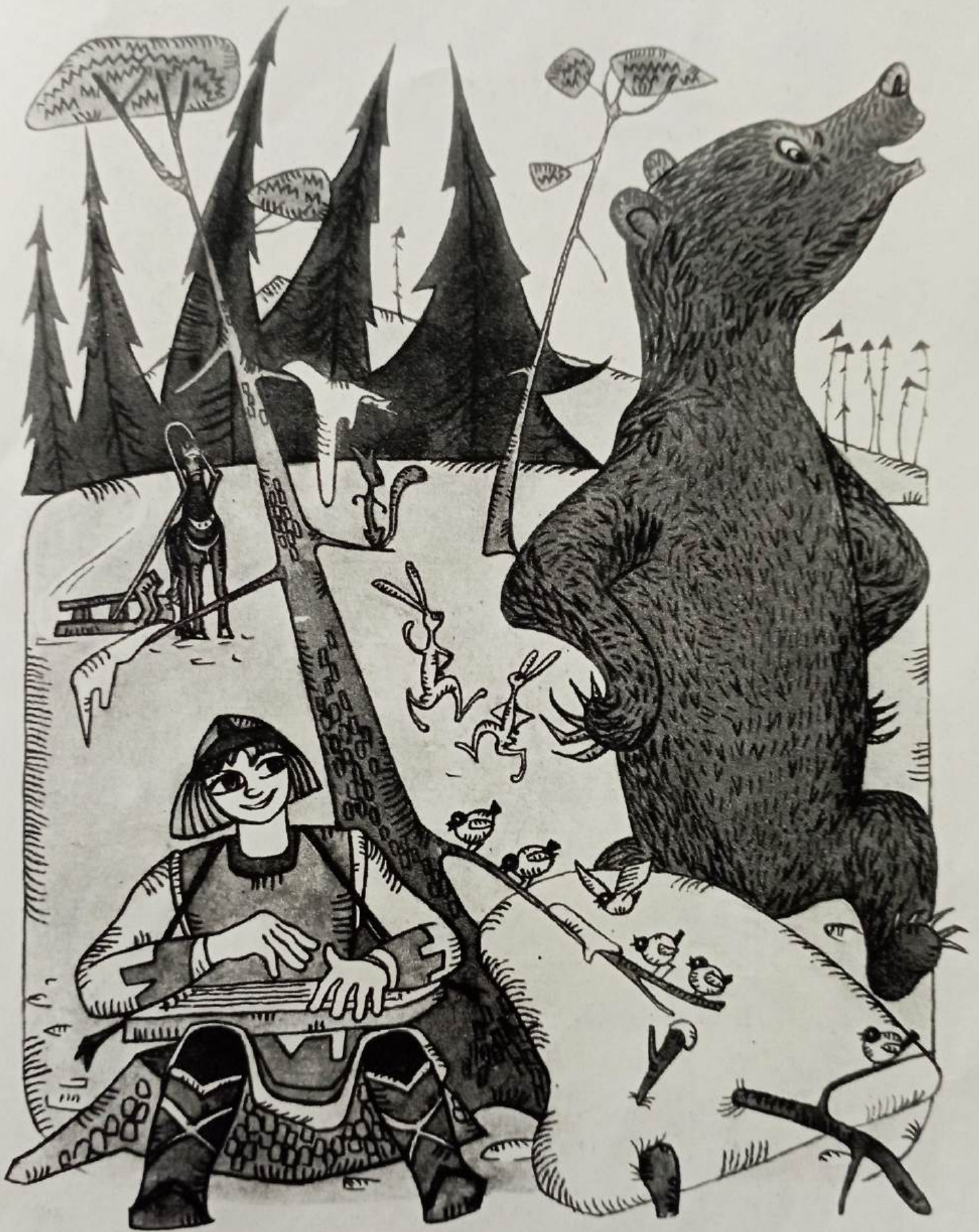
Підняв Матті сокиру, націлився сосну
рубати, та передумав:

— Дай-но спершу на кантеле пограю —
веселіш робота піде!

Сів на пеньок та й заграв. Пішов по лісі
дзвін. Прокинувся хазяїн-ведмідь.

— Хто це дзвонить, мені вуха лоскоче?

Виліз з барлога, бачить — хлопець на
кантеле грає, шапка в нього — на потилиці,

брови — дугою, очі — веселі, а сам — пісню співає!

Запросились у ведмедя ноги в танець.

Затанцював ведмідь, затупав, заревів:

— Ух, ух, ух, ух!

Перестав Матті грати. Перевів ведмідь дух і каже:

— Навчи мене на кантеле грати... От би мої ведмежата затанцювали!..

— Можна,— каже Матті-Веселун.

Дав ведмедеві кантеле в лапи. А у ведмедя лапи товсті — ох, як погано грати!

— Ні,— каже Матті,— погано ти граєш! Треба тобі лапи тонші зробити.

Повів він ведмедя до товстої ялини, розщепив її сокирою і в шпарину клин загнав.

— Ану, хазяїне, устроми лапи в шпарину!

Устромив ведмідь лапи в шпарину, а Матті по клину як стукне! Вилетів клин — ведмедеві лапи й прищемило.

Заревів ведмідь од болю:

— Не хочу грати! Пусти мене додому!

— А будеш людей лякати? Будеш із лісу гнати?

— Не буду! — реве ведмідь. — Пусти!

Загнав Матті клин у шпарину, витягнув ведмідь лапи й мерщій до барлога втік...

А Матті-Веселун нарубав повні сани соснових дров, узяв кантеле й поїхав із лісу.

Іде й пісень співає. От він який, Матті-Веселун!

З тих пір люди не бояться в ліс по дрова їздити.

3 коп.

Переклад МАРІЇ ПРИГАРИ
Малюнки в. ГОЛОЗУБОВА

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ
МЕДВЕДЬ-МУЗЫКАНТ. Карельская сказка
(На украинском языке)

Редактор Є. А. Горєва
Художній редактор С. К. Артюшенко
Технічний редактор Х. М. Романчикова
Коректор Р. М. Зарембовська

Здано на виробництво 28.VI.1968 р. Підписано до друку 12.IX.
1968 р. Формат 60×84^{1/16}. Папір № 1. Фіз. друк. арк. 0.5. Умовн.
друк. арк. 0.47. Обл.-вид. арк. 0.44. Тираж 300 000. Зам. 503.
Ціна 3 коп. Видавництво «Веселка», Київ, Кірова, 34. Київська
фабрика кольорового друку Комітету по пресі при Раді Міністрів
УРСР, вул. Довженка, 3.

7-6-1

інф. лист—68М